

Vətən torpağını azad edən ərənlər

Sevindik NƏSİBOĞLU

(Əvvəli ötən sayımızda)

Qiyaməddinli kəndində evləri yandırılıb talan edilmiş qocalar, qadınlar, uşaqlar bir xeyli müddətdən sonra öz yurdlarına qayıtdılar... Hələ buna qədər isə kəndin əli silah tutan, lakin silahsız sakinləri kəndə qayıtmış, o, çətin vaxtlarda bir an olsun belə öz yurdlarını boş qoymamışdılar. Bəxtə Gün doğdu... Ağ qələmin qara mürəkkəbi, ağ buludun rəqibi birdən müvəqqəti yox oldu...

O zaman Elşad da ailəsi ilə birlikdə öz yurduna, ayaq açıb yeridiyi evlərinə qayıtdı... Onun artıq yenidən məktəbi, evi, eşi var idi demək istəyirdim... Düşmən hər yeri yandırmışdı... Qara buludlar sarı şimşək çaxmışdı elə bil kənddə... Hər yer külə dönmüşdü, dağılmışdı... Ağsaqqalların müdriklilik sarayından heç nə qalmamışdı...

Elşad Qiyaməddinini işğaldan azad edən əsgərləri tanıyırdı... Sadəcə, kəndə qayıdarkən bir neçəsinin üzünü görmüşdü... Lakin, onlara elə duaçı idi ki... Bütün günü onlara dua edirdi... Onları öz ideali bilirdi. Bir gün onlar kimi əsgər olmaq, Qarabağı, o mərdlər yetirən işıqlı, günəşli ana torpağı azad etmək, Qonşu Ağdam rayonunun Yusifcanlı, Mərzili kəndlərinə uzaqdan baxmayıb elə ora getmək, öz yurduna-yuvasına qayıdan duaçı insanların üzünə qürurla baxmaq istəyirdi Elşad... Bunun üçün tək yol hərbi sirlərə yiyələnmək, silahlardan istifadə qaydalarını mükəmməl öyrənib zamanında düşməne qarşı istifadə edib onun başına od ələməklə mənfur düşməni torpaqlarımızdan iti qovan kimi qovmaqdan ibarət idi...

Vaxt gəldi, Elşad orta məktəbini bitirdi və ən ülvə, ən böyük arzusu, istəyi olan hərbi xidmətə, kişilik, ərənlilik məktəbinə yollandı.

Burada böyük şəərəflə, yorulmadan və sona qədər çalışın, təlimlərdə olan Elşad sözlə ifadə olunmayacaq dərəcədə gözəl duyğuları yaşayırdı. O, burada özünü əsl ər, əsl nə, Azərbaycan əsgəri kimi hazırlayırdı! Bilirdi ki, bir gün yenə həmin əsgər formasını geyinəcək və düşməne qarşı sona qədər döyüşəcək! Lazımsa, Qalib olacaq, lazımsa, Qazi olacaq, lazımsa, Şəhid olacaq! Bir sözlə, hərbi xidmətdə, o böyük kişilik məktəbində onun qədər həvəslə, yorulmadan çalışın və gələcək planlarının üstündə duran bəlkədə yox idi. Onun gələcəkdə tək planı var idi: Qarabağı yağdan, ulu ruhunu narahatlıqdan azad etmək!

Hərbi xidmətini başa vurduqdan, kişilik məktəbini üzəgə, alnıaçıq əsl ər

kimi bitirdikdən sonra Elşad bir müddət Ərazilərin minalardan təmizlənməsi sahəsində ANAMA təşkilatında mina axtaran kimi çalışdı. Bu işdə də yorulmadan, lakin, sona qədər əsgərtək atdığı addımına diqqət edərək, həyatının hər dəqiqəsini diqqətlə yaşayaraq çalışdı, çabaladı, hətta, ölümlə vuruşdu, burun-buruna, üz-üzə gəldi. Bu həyat təlimindən də üzəgə çıxdı Elşad!

Sonra isə bu təşkilatdakı işini də müvəffəqiyyətlə başa vuran Elşadın ürəyi artıq azadlıq istəyən qəfəsdəki simurq quşutək çırpınırdı. Fikirləri üst-üstə düşürdü. Qəlbinin alovu Əbədi Məşəl ilə daha da şölələnir, paklığı İstisu ilə daha da nurlanır, daha da paklanırdı. Elşad qərar vermək istəyirdi. Qarabağı azad etmək üçün müəlləh əsgər olmalı, yoxsa, rahat, duyğusuz yaşayıb həyatını təhlükəyə atmamalı? Elşad bir anlıq əcdadlarının ruhunu özündə hiss etdi. Hiss etdi ki, sinəsinə dağ çəkirlər, bədəninə ox yağışına tuturlar, başını qara bulud kəsdirib, lakin, o, hələ də döyüşdən-döyüşə atılmaqdadır. Hissin özü də şəərəfli idi. Bunun üçün Elşad tərəddüdsüz və bir də məsələnin üzərində danışmadan qərarını verdi: MAXE əsgər olub, əsl döyüşçü, vətən fədaisi olub Qarabağı üçün döyüşlərə hazırlaşmaq lazımdır!

Elşad bundan sonra MAXE əsgər olaraq, yəni, müddətdən artıq xidmət edən hərbi qulluqçu olaraq hər cür əzab-əziyyətə qatlaşmağa hazır idi. Təki vətən torpaqlarını düşmən tapdığından azad etmək üçün cəng olsun, hərbi olsun!

Elşadın həyat yolundan yazdığım dastanı burada dayandıraram. İndi isə digər əmioğlumdan, Novruz əmimin qəhrəman ərəninə, əmiminin oğlu Elşadla bir yerdə Ali Baş Komandan Cənab İlham Əliyev tərəfindən "Füzulinin azad olunmasına görə" medalı ilə təltif edilmiş, sonra isə özü "Xocavəndin işğaldan azad olunmasına görə" və "Cəbrayılın işğaldan azad olunmasına görə" medalları ilə təltif edilmiş MAXE əsgər Piriye (Əliyev) Rəhman Novruzxan oğlundan, onun qəhrəmanlıq dastanından səhifələri sizin üçün vərəqləyəcəyəm!

Əmioğlum Rəhmanhəmdə bir müddət əvvəl barəsində qəhrəmanlıq dastanını yazdığım gizir Rauf qazimizin dayısıdır. Atalar misalında "Oğul dayıya oxşayar" deyilib. Rəhmanın atasının, yəni mərhum əmim Novruzun sənəddə adı Novruzxan, soyadı Piriyevidir. Buna baxmayaraq, ömrünün sonuna qədər dost-tanışları onu Novruz kişi kimi tanıyırdılar. Kaş mən onu görə biləydim deməyəcəyəm... Çünki, onun əziz ruhu mənə görünür... Təkcə, mənə yox, hamımızı görür, uğurlarımızla fəxr edir, sevinir...

Piriye Rəhman Novruzxan oğlu 15 noyabr 1990-cı ildə Ağcabədi rayonunun Yuxarı Qiyaməddinli kəndində anadan olmuşdur. Yağı düşmənlər hələ onun 2 yaş təzəcə tamam olanda Qarabağı çapıb-talamış, bir çox şəhər və kəndlərimizi işğal etmişdilər. Körpə Rəhman bu zaman hər şeydən xəbərsiz idi. Sadəcə, nurlu anasının laylalarını eşidərək mışıl-mışıl yatardı... Bilməzdi ki, bundan sonra gecələr təkcə, anasının laylasını yox, həm də düşmən bombalarının, mərmilərinin saçıdığı dəhşətli səslərini eşidəcəkdi... Bunu haradan bilirdi heç nəyi bilməyən, hələ dil belə açmayan körpə?

Bu cümləni kağıza köçürərkən xalqımızın igid, nəğməli sinəsində min dastan yatan şəhidliyə qovuşmazdan əvvəl igid, şəhid qardaşı düşməndən

qisasını almış, qəbri, yurdu azad olunmuş Həsən Qorxmazın bir sözü yadıma düşdü: "Biz istəyirik ki, bundan sonra körpələr mərmə səsində oyanmasın. Qoy körpələri anaların laylası oyatsın..."

Lakin, düşmən bildiyini etməkdə idi... Körpə Rəhmanın hələ 2 yaşının bitməsinə 4 ay qalmışdı... Həmin günlərdə artıq körpə daha çox ağlamağa başlayırdı... Güllə, mərmə səslərindən onun qulağı tutulurdu. Anası nurlu üzü ilə onu nə qədər məftun etsə də, şirin laylası ilə yatırımağa çalışsa da, şirin sözləri ilə ovundurmağa çalışsa da, körpənin üzü gülmürdü, ovunmurdu... Çətin günlər, güllələr ananın işini də çətinləşdirirdi, balanın gülüşünü isə doqlarında dondururdu... Ana çarəsizcəsinə göz yaşlarını gizləyir, çalışırdı ki, balası onun göz yaşlarını görüb daha da rahatsızlanmasın... Həmin ana səhərlərini kədərlərlə açırdı. Televiziyada hər gün çox Şəhidin adı çəkilirdi... Torpaqlar işğal edilirdi... Güllə səsləri kəsilmirdi... Fələk ölümlərə, kədərlərə, hər cür dəhşətə sinəsini sipər edən Həmin ananı da bir gün ağladacaqdı...

1993-cü ilin iyul ayında fələk ən böyük dəhşətini, işğal dəhşətini sadəcə, bir neçə kəndə, o cümlədən də Qiyaməddinli kəndinə saçıdı... Ağcabədinin işğal olunmuş, özü də iki dəfə işğal olunmuş tək kəndi olan Yuxarı Qiyaməddinli kəndi də həmin gün erməni işğalnaməruz qaldı... Ana balasının yatdığı otaqdan öz Rəhmanını çıxartdı, qaça-qaça, lakin, diqqət edərək sonuncu dəfə evə baxdı və evdən çıxdı... Gözündəki yaşları Araz çayı edib bir kəndə səpələyən Həmin ana və hələ heç nəyi dərk etməyən körpəsi Rəhman insanların ölümünə, evlərin yanmasına, düşmənlərin kirli əllərindən nə pis iş gəlsə hamısını etməsinə ağlaya-ağlaya şahid olurdu... Rəhman güllə səslərindən elə bil düşməne nəre çəkirmiş kimi dəlicəsinə qışqırıb ağlayır, Həmin ana isə "anan ölsün, körpə bala, səni tankın-topun altında qoyduğu yerdə..." deyib özünü qınayırdı... Ağlamaqdan gözləri yaş tuluğu olmuşdu... Gözləri şişdikcə şişirdi... Hələ heç kəs Həmin ananı belə gözüyaşlı görməmişdi... Novruz kişi də özünü günahlandırırırdı... O, düşünürdü ki, Həmin gözünün yaşla dolmasına imkan verməməliydi...

Novruz kişinin günahı yox idi... Gün işğal günü idi... Gün qara gün idi... Rəhman o gündən, hələ körpə vaxtından düşməne böyük kin bəslədi özünün körpə qəlbində... Körpəliyinə ağır zərbə vuran o düşmənlərdən Rəhman mütləq, nə vaxtsa, qisas alacaqdı...

İllər keçir, Rəhman böyüyür, orta məktəbə daxil olur. Orta məktəbdə biliyə yiyələnməyə o, öz torpağının, öz millətinin neçə əzablarından, əziyyətlərdən keçdiyinin şahidi olur... Qarabağ əziyyətini bədəninə, ruhunda, canında, qanında hiss edir kiçik Rəhman... Yumruğu daha da sıxılır... Ağdamın qonşu Yusifcanlı, Mərzili kəndlərinə, eləcə də düşmən tapdığından olan digər yerlərimizə uzaqdan həsrətlə baxır, bu onun qəlbini odlara yaxardı... Söz işğaldan düşəndə canından çox sevdiyi Həmin ana ona 1993-cü ildə yaşadığı dəhşətlərdən danışır... Rəhman qəzəbindən yumruğunu var gücü ilə düşmən başına vuracaqdı kimi sıxardı... Dili aciz olur hissindən danışmağa... Ürəyindən tək arzunu, fikrindən tək sözü keçirir: "Qarabağ azad olmalı, qisas alınmalıdır!"

Orta məktəbi bitirən Rəhman sonra hərbi xidmətə, kişilik məktəbinə daxil olur. Burada da öz ülvə arzusunun danışıq, bir an belə Qarabağını unutmur, Şəhidlərini unutmur... Acılardan keçən

bu yolda sonuna qədər addımlamağı üstün tutur! Artıq Rəhman cəngə həmişəkindən daha çox hazırlanırdı! Bir əsgər kimi, bir ərənlilik kimi hazırlanırdı Rəhman!

Əsgər xidmətini başa vurub qayıtdıqdan sonra ona ağır bir itki üz verir... Rəhman acılardan keçən yolda bir sarıdır, əvəzolunmaz acıyla da üzəlməli olur... Atası Novruz kişi 2010-cu ildə qəflətən hələ ahıl ikən, gözdiyi dağların rəngarəng çiçəklərinin tərəvəti yanaqlarından silinməmiş, içdiyi bulaqların suyunun saflığı, təmizliyi, gücü, qüvvəsi qollarında ikən 57 yaşında vəfat edir... (Beləcə, mənim də arzularımın biri - Novruz əmimi görmək arzumu namümkün olur - müəllif) Evin qaynar ocağına su çilənir... Ev öz müdriyini, öz ağsaqqalını itirir... Bu acı ilə, bu ağır hadisə ilə Rəhman heç bir zaman barışmır... Hətta, ata yoxluğuna ana dərdi, yoxluğu əlavə olunanda da...

Ata dərdindən, ana dərdindən özünü tez qocalmış, yaşlı kimi hiss edən, ancaq, ondan da qoca olan Qarabağ dərdinin üstündən xətt çəkmək, onu azad etmək üçün özünü də güllələrə sipər etmək istəyən Rəhman daha dözmür və MAXE əsgər olmağa qərar verir...

Və qəhrəman əmioğlanlarımızın dastanlarının ən əsas nöqtəsinə gəlib çatmışam... VƏTƏN MÜHARİBƏSİ DASTANINA! İki can bir qəlb, bir-birini qardaş bilən əmioğulların talelərini birləşdirən bu DASTANA!

27 sentyabr 2020-ci ildə artıq bütün azərbaycanlıların dadına çatacaq, içlərini rahatladacaq və onlara böyük zəfəri gətirəcək Zəfər Yolu Ali Baş Komandanımızın sadəcə bir, ancaq Türklük durduqca, yaşadıqca yaşayacaq əmri ilə başlayır!!!

Xalq həm əsgərlərimiz üçün narahat olur, həm də torpaqlarımızın azad olunacağına sevinir... Artıq düşmən üçün çıxış yolu yoxdur... Qarabağ mütləq azad olmalıdır, mütləq azad olacaqdır!

Xalqın Zəfəri qeyd etməyi üçün ilk saatlardan hərbiçilərimiz Şəhid olur, Qazi olurdular... Tərəddüd belə etmədən Vətən üçün savaşırdılar... Savaşanlardan biri də Elşad və Rəhman idi!

Bu əks-hücum əməliyyatı qisas almağa görə onlar üçün göydəndüşmə bir şans idi! Allah onların dualarını qəbul etmişdi! Onlar Zəfəri çalanlardan olacaqdılar! Onlar son damla qana qədər döyüşəcək və Qisas alacaqdılar!

Bu şansını verdiyinə görə onlar Allaha Şükür edirdilər! Və ümidləri doğruldacaqlarına, Qarabağı azad edəcəklərinə and içirdilər!

O vaxtları yaxşı xatırlayıram. Unuda da bilmərəm. Elşadın özündən böyük, qayğıkeş, vətənsəvər, mehriban bacısı, mənim əmimin qızı, həmdə özümə böyük bacı bildiyim Elnurə xanım Elşadın Vətən müharibəsindən çox-çox əvvəlki şəklini öz səhifəsində paylaşmış və ona, eləcə də bütün əsgərlərimizə müqəddəs savaşda uğurlar arzulamışdı. Ondən bildik ki, Elşad artıq müharibədədir, düşməndən qisas almaq üçün savaşı... Dil aciz qaldı söz deməyə... Qürurdən bilmədik nə edək... O qədər sevinirdik ki... Və təbii ki, uğurlar da arzulayırdıq!.. Allah onu, onları qorusun dedik, Allah onu, onları qorudu! Şükür İlahiyə!

Sonra isə Rəhmanın müharibədə olduğunu öyrəndik... Sonra isə Rauf Qazimizin... Ürəyimdə o qədər sözlərim var idi ki... Onların hamısını bir söz əvəz edirdi: "Novruz əmimin ruhu şadırdır, Şükür!"

(Davamı 12-ci səhifədə)

(Əvvəli 10-cu səhifədə)

Biz öz evlərimizə çəkilib Allaha dualar edəndə, bəzən narahat, bəzən rahat olanda, onlar bizim rahat olmağımız, Vətənin narahat qalmaması üçün canlarından keçməyə hazır idilər... Onlar özlərini hər şeyə hazır edirdilər... Son damla qanlarına qədər vuruşacaqdılar... Yararı-xəsarəti heç saymırdılar belə... Təbii ki, ölümün gözünə də dik baxırdılar! Qorxunu qorxudur, ölümü öldürürdülər! Azərbaycan aslanları belə aslanlar idilər!

Elşad və Rəhmanın döyüş yolu Xocavənddən, Füzulidən, Cəbrayıldan və digər azad edilmiş torpaqlardan keçdi, Hadruta qədər... Çoxlu Şəhidlərimizin nurlu nəşlərini görüb ürəkləri dağlansa da, Hadrutun yaxında olduğunu, göz ilə görülən olduğunu bilib sevinirdilər... Ürəklərinin yanan yerinə azad edilmiş vətən torpağının bumbuz bulaqlarının suyu səpirdi... Sonuna qədər Allaha şükür edirdilər ki, onlara bu müqəddəs yolu açıb, Vətən torpaqlarını işğaldan azad etmək yolunu! Onların bu sahədə tarix yazması Allahın izni və Prezidentin bir əmri ilə başladı...

Elşad ilə Rəhman fikirləşirdilər ki, ailəimiz bizdən narahat qalsa da olar... Əsas odur ki, Vətən nigaran qalmasın... Biz cansız olsaq da olar... Əsas odur ki, Vətən Qarabağsız qalmasın... Biz Vətəni qucaqlaya bilməsək də olar... Vətən bizi bayrağa bürüyüb, müqəddəs qoynuna alıb ana balasını qucaqlayan kimi qucaqlayar... Biz Şəhid oluruqsa, olaq, təki, Vətən sağ olsun!..

Və artıq əmr verilmişdi... Növbəti zəfər Hadrutun, Xocavəndin, yurdun zəfəri idi! Hadrutda döyüş olmalı idi. Elşad və Rəhman öz döyüş yoldaşlarına sonuncu dəfə baxmış kimi baxdılar və həyatlarının çıxışını etdilər:

- Uşaqlar, artıq Hadruta çatmışıq... Hadrut bilirsiniz ki, düşmənin ən böyük itkilərindən biri olacaq... Çünki, düşmənlər öz qüvvələrini və əhalini ən çox Hadruta yerləşdirmişlər. Sovet dönəmində də, indi də belə olub. Dinc əhalini döyüş gedən əraziyə məcburi yerləşdirməklə öz məkrli planlarını beynəlxalq ictimaiyyətə başqa formada çatdırmaq istəyir hiyləgər düşmən. Ancaq əlisləhlilər hamısı tülkü kimi qorxub qaçırlar. Ona görə də, dinc sakinlərə qarşı həddən artıq diqqətli olmalıyıq. Hadrutda əsgərlər də çoxdur. Onlar bizim qarşımızda davam gətirə bilməz, onların gücü yalnız köməkətsiz qocalara, uşaqlara, qadınlara çatır. Onları iti qovan kimi qovacağıq! Sizdən təvəqqimdir ki, sona qədər, son damla qanınıza qədər vuruşasınız, bilirəm ki hər biriniz qisas üçün can atırsınız! Ölümün gözünə dik baxırsınız və ölümü gözə almırsınız! Əsl Türk ərəni, Türk əsgəri kimi vuruşacaqsınız! Yaraları, ölümü heç bir şey kimi biləcəksiniz! Ən şərəfli ölüm Şəhidlikdir! Şəhidlik isə bizə nəsib ola da bilər, olmaya da, bu ilahi qismətdir...

Elşad belə deyirdi: - Mən Şəhid olsam, uşaqlarıma deyərsiniz ki, gözünüz yollarda qalmasın, atanızı yox bilməyin, o, hər an sizin yanınızda ola-

caq... Mələk kimi sizin çevrənizdə duracaq... Hiss etməsəniz də, o var olacaq... Göylərdə... Biz medal üçün vuruşuruq, biz rütbə, vəzifə üçün vuruşuruq, biz Zəfər üçün, Vətən uğrunda vuruşuruq və Şəhid ola da bilərik, olmaya da! Təki, Vətən sağ olsun!

Rəhman isə belə deyirdi:

- Mən Şəhid olsam, təvəqqimdir ki, ağlamayasınız... Sona qədər vuruşasınız! Dəfn ediləndə ağlayan olsa, ucadan deyərsiniz ki, "şəhidimiz üçün ağlamayın! Əgər ağlasanız, Rəhmanın ruhu heç vaxt şad olmayacaq!" Bir də özünüz də ağlamayın... Bu hadisə qarşısında dik durun! Bilin ki, mən canımdan çox sevdiyim bayrağıma büküləcəyəm, canımdan çox sevdiyim Vətən məni öz qoynuna alacaq, çoxdan həsrətində olduğum sevimli atama və anama qovuşacağam!

Və döyüş başladı! Elşadın da, Rəhmanın da vətən torpaqlarının düşmən tapdığından azad edilməsi eşqi ilə çırpınan ürəkləri bu eşqlə daha da şiddətlə döyünərək, köksləri qabararaq var gücləri ilə döyüşür, şücaətlərini, qəhrəmanlıqlarını göstərirdilər! Artıq Rəhmanın da, Elşadın da gözündən işğal kadrarı silinmişdi! Bundan sonra Zəfər var idi! Gün Zəfər günüdür! Gün Qarabağ günüdür!

Sonda isə onlar Xocavəndin bir hissəsini, o cümlədən Hadrut qəsəbəsini azad edərək düşməni arxadan yox, öndən, düşmənin BAŞINDAN(!) vurdular! Onlar böyük qəhrəmanlıq göstərdilər! Əsl ərən kimi, əsl Türk oğlu kimi döyüşdülər və ulularımızın ruhlarını şad etdilər!

Biz də hər dəfə Elşad ilə, Rəhman ilə telefonla əlaqə saxlayır, bir daha qürur duyur, bir daha fəxr edirdik... Zəfərin səsinə onlardan, onların əsgər yoldaşlarından eşidirdik...

Və sonda Zəfər çalındı! 8 noyabr Azərbaycanın "can" dediği musiqi beşiyi Şuşa şəhəri azad oldu! Azərbaycan heç bu qədər sevinməmişdi! Dünya azərbaycanlılarının, Türk dünyasının, Azərbaycan dünyasının gözü aydın oldu! 10 noyabrda qazanılmış Böyük Zəfərdən 5 gün sonra Rəhman da öz ad gününü böyük fəxrlə, ürək açıqlığı ilə qeyd etdi! Rəhman da ad gününü bu qədər fəxrlə qeyd etməmişdi, heç vaxt ...

25 dekabr 2020-ci ildə isə onlar, o Ərən Qəhrəmanlar - MAXE əsgər Əliyev Elşad Hümət oğlu "Füzulinin azad olunmasına görə" medalı ilə, MAXE əsgər Piriyev Rəhman Novruzxan oğlu isə "Füzulinin azad olunmasına görə", "Cəbrayılın azad olunmasına görə" və "Xocavəndin azad olunmasına görə" medalı ilə təltif edildi! Həmin gün mən o qədər sevindim ki... Sevincimdən quş kimi uçub sanki, Qarabağda, Şuşada, Cıdır düzündə yallı gedirdim... 3 ay içərisində min qat olan sevincim daha da yüksəldi... Özümü göyün yeddinci qatında hiss etdim... O gözəl məlumatı oxuduğum an -yəni 26 dekabra keçən gecə, saat 1-ə işləmiş mən Rəhmanın atası, çox sevdiyim, mərhum əmim Novruzun şəklinə baxdım, onun gözündəki nurun bir daha seyrinə durdum və onunla sevdiyi yarı, nurlu ana Hamar bibimin ruhuna müraciət etdim:

"Hamar bibim! Novruz əmim! Canınızdan çox sevdiyiniz sonbeşik oğlunuz Rəhmanın indi şad günüdür! Hələ beşikdə olarkən körpənizi, Rəhmanınızı qəddarlıqla qovmuş erməniləri indi Sizin cəsur Rəhmanınız məhv etmiş, iti qovan kimi torpaqlarımızdan qovmuş, torpaqlarımız azad edilmişdir! İnnən belə həmişə ruhunuz şad ola! Dərddən, qəmdən azad ola! Bu gözəl xəbər mənim Sizlərə olan həsrətimi azaltdı, elə bildim, buradasınız, bizimlə bir yerdəsiniz, danışırınsınız, gülürsünüz, yallı gedirsiniz, ey mənim dünyaya gəlməyimi arzulayıb, arzusu çin olduqda isa qurban kəsən Novruz əmim! Ey eşitməməndə, şirin sözlərlə məni əzizləyən Hamar bibim! Sizin ruhunuza səslənirəm! Ruhunuz şad olsun!"

Mən təkcə, əmioğlularımla, o qəhrəmanlarla yox, Qarabağı azad edən, bu müqəddəs arzumuzun həyata keçirilməsi yolunda azacıq da olsa, payı olan bütün ərənlərlə, Qazilərlə, Şəhidlərlə fəxr edirəm!

Hazırda düşmənlə üz-üzə dayanmış bütün əsgərlərimizə, o cümlədən əmioğlularıma bu müqəddəs vəzifələrinin icrasında uğurlar arzulayıram.

Qarabağlı günlərimiz daim, əbədi olsun! Amin!